

Sygnatura akt VIII Ga 478/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Sędziowie: SO Leon Miroszewski (spr.)

SO Agnieszka Górską

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) WINDYKACJA spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej w P.
przeciwko G. R.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 7 lipca 2016 roku,
sygnatura akt XI GC 1475/15

I. oddała apelację;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO (...)SSO (...)SSO (...)

Sygnatura akt VIII Ga 478/16

UZASADNIENIE

Pozwem w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym z 4 sierpnia 2015 r. powódka (...) Windykacja Sp. z o.o. S.K.A. w P. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od G. R. kwoty 15.930,76 zł z odsetkami ustawowymi od kwot częściowych oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Podała, że wierzytelność powódka nabyła w dniu 14 marca 2014 r. a pozwany została zawiadomiony o cesji.

Nakazem zapłaty w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym z 4 września 2015 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany złożył sprzeciw do nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu. Podniósł zarzuty przedawnienia roszczenia, braku legitymacji czynnej powódki,

nieistnienia zobowiązania. Wskazał, że powódka błędnie wyliczyła wysokość zobowiązania. Dodał, że nie został poinformowany o przelewie wierzytelności oraz nie wyraził zgody na przelew wierzytelności.

W piśmie procesowym z 24 czerwca 2016 r. pozwany podtrzymał zarzuty zawarte w sprzeciwie, a nadto wskazał, że powódka nie wykazała skutecznego dokonania cesji wierzytelności. Zarzucił, że powódka nie wyjaśniła metodologii obliczenia dochodzonego roszczenia i kwoty odsetek.

Odpowiadając na stanowisko pozwanego, powódka podała, że umowa pierwotna z pozwanym została rozwiązana z winy abonenta z powodu braku płatności.

Wyrokiem z 7 lipca 2016 r. w sprawie XI GC 1475/15 Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wydając powyższe orzeczenie Sąd I instancji oparł się na następujących ustaleniach faktycznych, a następnie dokonał następującej oceny prawnej:

19 września 2012 r. G. R. zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na 24 miesiące. Wskazano numer klienta 1 (...). W umowie wskazano też ulgę w wysokości 7593,68 zł.

25 września 2012 r. G. R. zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W umowie wskazano ulgę w wysokości 7.593,68 zł.

7 sierpnia 2012 r. G. R. zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W umowie wskazano ulgę w wysokości 2.775,63 zł. Wskazano też numer klienta 1 (...).

Zgodnie z § 1 ust. 3 powyższych umów w sprawach nieuregulowanych w umowie mają zastosowanie postanowienia Regulaminu i Cennika.

Zgodnie z § 1 ust. 6 umowy operator mógł obciążyć abonenta zwrotem ulgi w przypadku przedterminowego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z winy abonenta w okresie promocyjnym.

(...) Sp. z o.o. w W. (następnie przekształcona w (...) S.A. w W.) wystawiła wobec G. R. następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 14 kwietnia 2013 r., na kwotę 849,17 zł,
- nr (...) z dnia 14 maja 2013 r., na kwotę 551,04 zł,
- nr (...) z dnia 14 czerwca 2013 r., na kwotę 551,04 zł,
- nr (...) z dnia 14 lipca 2013 r., na kwotę 551,04 zł.

W treści faktur VAT podano numer klienta 1 (...).

14 kwietnia 2014 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła wobec G. R. notę odsetkową nr (...) na kwotę 84,83 zł.

26 października 2013 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła wobec G. R. notę obciążeniową nr (...) na kwotę 13.428,47 zł. Wskazano w treści noty obciążeniowej, że dotyczy ona wszystkich umów dla podanego numeru konta. Numer konta podany na wydruku to: 1 (...).

14 marca 2014 r. (...) S.A. w W., reprezentowana przez (...) Sp. z o.o. zawarła z (...) Windykacja Sp. z o.o. S.K.A. w P. porozumienie do umowy przelewu wierzytelności. Wskazano w nim łączną wartość wierzytelności dla wykazu wierzytelności (...) S.A. usługi mobilne – pakiet klientów biznesowych II nr 1/03/2014/BM/UM/ (...), wskazano, że cedent przelewa na cesjonariusza te wierzytelności. Pełnomocnictwa dla O. C. udzielili V. L. i B. D..

Pismem datowanym na 14 marca 2014 r. (...) S.A. w W. skierowała do G. R. zawiadomienie o cesji wierzytelności na rzecz (...) Windykacja Sp. z o.o. S.K.A. w P. z tytułu usług mobilnych na kwotę 15.930,76 zł na którą składają się faktury nr (...), nota odsetkowa oraz nota obciążeniowa.

Sporządzono wydruk, w którego treści wskazano 6 pozycji oznaczonych numerem konta 1. (...) i przyporządkowane do nich kwoty: 13.426,47 zł, 551,04 zł, 551,04 zł, 551,04 zł, 84,83 zł, 754,34 zł. Podano datę deaktywacji konta nr 1. (...) – 14 września 2013 r.

Pismem datowanym na dzień 6 czerwca 2014 r. (...) Windykacja Sp. z o.o. S.K.A. w P. wezwała G. R. do zapłaty kwoty 17.227,65 zł.

Na podstawie powyższych ustaleń faktycznych, Sąd Rejonowy poczynił następujące rozważania prawne:

W pierwszej kolejności wskazał, że powódka dochodziła roszczenia z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, uregulowanej w art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne, z której wierzytelność nabyła na podstawie umowy cesji wierzytelności (art. 509 § 1 k.c.).

Zgodnie zaś z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl § 2 wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Sąd I instancji wskazał, że przelew wierzytelności jest umową, z mocy której wierzyciel (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela [por. wyrok SN z 5.09.2001 r. w sprawie I CKN 379/00].

Dalej przeszedł do kwestii ciężaru dowodu wskazując, że zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W świetle tego przepisu, na stronie powodowej spoczywał ciężar dowodu istotnych dla uwzględnienia powództwa okoliczności, w tym istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności oraz jej nabycia przez powoda w drodze przelewu od poprzedniego wierzyciela [por. wyrok SN z 12.07.2006 r. w sprawie V CSK 187/06].

Sąd Rejonowy uznał przy tym, że wobec zaprzeczenia w odpowiedzi na pozew zarówno faktu istnienia wierzytelności jak i faktu jej przelewu (pозwany zaprzeczył w całości twierdzeniom powódki) powódkę obciążał ciężar dowodu wskazanych okoliczności, któremu nie sprostała.

W ocenie Sądu I instancji nie zostało wykazane roszczenie co do wysokości, jeśli idzie o nałożoną na pozwanego notę obciążeniową. Jak wynika z treści pozwu, chodzi o zwrot ulgi zgodnie z art. 57 ust. 6 prawa telekomunikacyjnego, zgodnie z którym w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Roszczenie nie przysługuje w przypadku rozwiązania przez konsumenta umowy przed rozpoczęciem świadczenia usług, chyba że przedmiotem ulgi jest telekomunikacyjne urządzenie końcowe. Według Sądu Rejonowego powódka nie wykazała, ile czasu obowiązywały poszczególne umowy, ponadto z treści umów wynikało, że tylko dwie z nich odwoływały się do wskazanego w nocie numeru konta, wobec czego wysokość noty przewyższa wartość ulg z tych umów. Wreszcie notę wystawiono ponad rok od zawarcia umów, a zwrot ulgi powinien być proporcjonalny do czasu trwania umowy.

Wątpliwości Sądu I instancji budziły także faktury VAT, nie sposób bowiem było zweryfikować, czy zostały one wystawione na kwoty zgodne z umowami, czy też nie (co zostało przez pozwanego zakwestionowane).

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że stosunki prawne łączące pierwotnego wierzyciela z pozwanym kształtowała nie tylko treść umów ale również konkretne Regulaminy i Cenniki (o czym mowa w stanie faktycznym), których strona powodowa nie dołączyła do pozwu. Powódka nie wskazała, dokładnie z jakiego postanowienia konkretnej umowy, konkretnego Regulaminu i konkretnego Cennika wynika należność objęta fakturami VAT, nota odsetkowa i notą obciążeniową dołączoną do pozwu.

Powódka nie wykazała także – w ocenie Sądu I instancji – wypowiedzenia umowy, czy też umów, przez pierwotnego wierzyciela z przyczyn leżących po stronie pozwanego, na którą to okoliczność powołała się w pozwie. Nie naprowadziła na tę okoliczności dowodu (mimo zaprzeczenia tej okoliczności przez stronę pozwaną). Nie przedłożyła w szczególności dokumentu wypowiedzenia umowy. Nie naprowadziła nawet twierdzeń na okoliczność na czym polegało niedotrzymanie warunków umowy przez pozwanego. Nie wykazała doreczenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy pozwanemu.

Wreszcie Sąd Rejonowy wskazał, że powódka nade wszystko nie wykazała skutecznego zawarcia umowy przelewu. W tym zakresie powódka przedstawiła bowiem porozumienie do umowy ramowej, samej umowy jednak nie przedłożyła, co nie pozwalało na ustalenie warunków przelewu (czy np. skuteczności przelewu nie uzależniono, jak to bywa w tego typu umowach) od zapłaty ceny i czy zapłata ta nastąpiła. Nadto w porozumieniu wskazano, że jego przedmiotem był określony pakiet wierzytelności, w żaden sposób jednak nie wykazano, co wchodzi w skład tego pakietu, w szczególności, że są to wierzytelności wobec pozwanego. Sąd I instancji uznał również, że sporządzenie wydruku, który zawiera zestawienie wierzytelności, ale nie jest przez nikogo podpisany (a jedynie poświadczony za zgodność przez pełnomocnika powoda) nie było wystarczające, skoro wydruk ten nie stanowił nawet dokumentu prywatnego. Ponadto nie wykazano, że podmiot zawierający porozumienie w imieniu cedenta (O. (...)) był do tego upoważniony – pełnomocnictwo dla tej spółki podpisał bowiem m. in. V. L., który nie figurował w załączonym do akt odpisie KRS firmy O..

Z powyższych względów Sąd Rejonowy oddalił powództwo, a o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., na poniesione przez pozwanego koszty złożyły się zaś: opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 2.400 zł, zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1349 ze zm.).

Powódka wniosła apelację od wskazanego wyroku Sądu Rejonowego zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 15.930,76 zł oraz kosztów postępowania za obie instancje.

Wobec zaskarżonego orzeczenia powódka podniosła następujące zarzuty naruszenia prawa procesowego:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na uznaniu, że powódka nie wykazała by skutecznie nabyła wierzytelność wobec pozwanego, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikają informacje zarówno o danych pozwanego jak i informacja o wysokości zadłużenia pozwanego, co prowadzi do jednoznacznego wniosku, że doszło do nabycia wierzytelności wobec pozwanego przez powódkę;
- art. 233 § 1 w zw. z art. 308 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na uznaniu, że powódka nie wykazała skutecznego zawarcia umowy przelewu, podczas gdy powódka przedstawiła inny środek dowodowy w postaci Porozumienia do umowy ramowej, z którego wynika, że doszło do skutecznego zawarcia umowy przelewu – co pośrednio doprowadziło do naruszenia art. 511 k.c.;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na uznaniu, że powódka nie wykazała roszczenia co do wysokości, w zakresie nałożonej na pozwanego noty obciążeniowej, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika sposób naliczenia kwoty tytułem wystawionej noty obciążeniowej, a także jej wysokość;
- art. 210 § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pozwany skutecznie zaprzeczył faktowi istnienia wierzytelności jak i faktowi jej przelewu, podczas gdy pozwany ograniczył się do zaprzeczenia w całości twierdzeniom powódki.

Nadto powódka zawnioskowała na podstawie art. 381 k.p.c. o przeprowadzenie na etapie postępowania apelacyjnego dowodu z dokumentu „rozwiązanie umowy przez (...) Sp. z o.o. z dnia 16.02.2013 r.” na okoliczności dotyczące rozwiązania umowy z pozwanym oraz zasadności obciążenia pozwanego notą obciążeniową.

Uzasadniając podniesione zarzuty powódka wskazała, że w przedłożonym załączniku do Porozumienia zawarte są dane pozwanego jak też informacja o jego zadłużeniu, które potwierdzają istnienie wierzytelności, jak również podniosła, że ogólne zaprzeczenie przez pozwanego w sprzeciwie w jej ocenie było bezskuteczne. Wskazała też, że również przedłożone przez nią wydruki komputerowe były – w przeciwieństwie do stanowiska Sądu Rejonowego – dowodami (w rozumieniu art. 309 k.p.c.) i w jej ocenie dostatecznie udowadniały wierzytelność, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że forma pisemna umowy przelewu zastrzeżona jest jedynie dla celów dowodowych, który to rygor nie funkcjonuje między przedsiębiorcami. Przedstawiła też umowy (z 19.09.2012 r., z 25.09.2012 r. i z 7.08.2012 r., które obowiązywały odpowiednio do 19.09.2014 r., 25.09.2014 r. i do 7.08.2015 r.), które stanowią podstawę dochodzonego w sprawie roszczenia oraz sposób wyliczenia z nich wysokości dochodzonego roszczenia. Powódka powołała się też na orzecznictwo, zgodnie z którym jeżeli strona chce zaprzeczyć jakimś faktom musi uczynić to wyraźnie co do konkretnego faktu, a nie ogólnie poprzez „zaprzeczenie wszystkim faktom wyraźnie nieprzyznanym”.

Uzasadniając zaś wniosek o przeprowadzenie nowego dowodu na etapie postępowania apelacyjnego powódka podniosła, że nie była wcześniej w posiadaniu przedłożonego dokumentu.

Pozwany złożył odpowiedź na apelację powódki, w której wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania przed Sądem II instancji. Uzasadniając swoje stanowisko powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, zgodnie z którym skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że rozumowanie Sądu I instancji jest sprzeczne z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, bądź narusza zasady właściwego kojarzenia faktów, a sytuacji takiej nie ma w niniejszej sprawie. Podkreślił też, że powódka nie przedstawiła dowodu w postaci umowy przelewu, a jedynie przedstawiła dowód pośredni w postaci Porozumienia, a nadto nie wykazała, że cedent i cesjonariusz byli przy zawieraniu umowy przelewu skutecznie reprezentowani przez właściwie umocowanych pełnomocników. Wreszcie pozwany wskazał, że powódka nie przedłożyła cennika, z którego wynikałaby wysokość jego ewentualnego zadłużenia. Stanął też na stanowisku, że dokonane przez niego zaprzeczenie twierdzeniom pozwu było skuteczne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Podstawowym zagadnieniem w niniejszej sprawie był problem legitymacji czynnej powódki. Tytułem prawnym, na którym powódka się oparła była nie umowa, z której wynikał obowiązek świadczenia, którego niewykonanie było podstawą faktyczną roszczenia, lecz umowa przelewu wierzytelności powołana w pozwie. Istnienie tej legitymacji po stronie powódki zależało więc od tego, czy umowa, na którą powódka się powołała, skutkowałą przejściem uprawnienia do żądania od pozwanego świadczenia dochodzonego w sprawie.

Wprawdzie co do zasady pierwszeństwo w badaniu sprawy powinno dotyczyć samego istnienia dochodzonej wierzytelności, jednakże w sytuacji gdy dochodzącym jej ustalenia w procesie nie jest pierwotny wierzyciel, lecz jego następca prawny, to zasadnym jest zbadanie najpierw, czy tytuł prawny, na który się powołuje, stanowi podstawę w ogóle rozpoczęcia badania sfery pierwotnego stosunku prawnego – pomiędzy pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda.

Tym samym trzeba przyznać, że apelująca ma rację w zakresie wskazania istotności zarzutów procesowych apelacji (powódka nie przedstawiła zarzutów naruszenia prawa materialnego) odnoszących się do dowodu z umowy przelewu wierzytelności, na którą powołała się w pozwie. Czyni to jednak nie w odniesieniu do jej treści samej umowy, lecz do okoliczności obejmujących wiedzę powódki o danych osobowych pozwanego oraz o wysokości jego zadłużenia w stosunku do poprzednika prawnego powódki. To oznacza, że powódka wskazuje na wnioski co do treści stosunku prawnego, na który się powołuje, decydującego o jej legitymacji czynnej w niniejszym procesie, z innych faktów niż literalna treść umowy będącej czynnością prawną nawiązującą ów stosunek prawny. W istocie więc postuluje dokonanie wnioskowania na podstawie art. 231 k.p.c., a więc naruszenia tego raczej przepisu, przynajmniej w pierwszej kolejności, dotyczy jej zarzut powołujący się na treść art. 233 § 1 k.p.c. (pierwszy z zarzutów apelacji).

Traktując nadto globalnie zarzuty powódki przedstawione w apelacji należy też zauważyć, że powódka bardziej odnosi się do kwestii zawarcia wskazanej w pozwie umowy przelewu wierzytelności w ogóle, niż do kwestii objęcia tą umową wierzytelności w stosunku do pozwanego. Na to wyraźnie wskazuje drugi z zarzutów apelacji.

Traktując więc te zarzuty zgodnie z ich istotą, choć niekoniecznie dosłownie z treścią literalną, należy zauważyć, że o nabyciu wierzytelności przez powódkę w stosunku do pozwanego mogło świadczyć wyłącznie wyraźne jej wskazanie w treści umowy (rozumianej szeroko, a więc obejmującej również załączniki, aneksy, porozumienia, itp.) zarówno co do podstawy (tytuł prawny, konkretne zobowiązanie pozwanego, zakres jego niewykonania), jak i wysokości (kwota i ewentualnie termin jej wymagalności). Nie można zaprzeczyć, i nie czyni tego także powódka, że takich wskazań w umowie, na którą powódka się powołała, nie ma. Tym samym należy uznać, że ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego – w szczególności w zakresie, w jakim wskazują na brak legitymacji czynnej po stronie powodowej – są prawidłowe. Powyższe uzasadnia ich przyjęcie przez Sąd II instancji za własne bez potrzeby ich ponownego przytaczania.

Kwestia legitymacji czynnej w niniejszej sprawie koncentrowała się na kwalifikacji umowy, na którą powołała się powódka w zakresie skutku nabycia dochodzonego roszczenia, a więc legitymacji rozumianej jako materialna, wynikająca z art. 509 i następnych Kodeksu cywilnego. Podstawę umowną tej legitymacji powódka winna więc była wykazać, spełniając wymogi z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., a nie jedynie uprawdopodobnić. Dokument nazwany „POROZUMIENIE NR 1 z dnia 14.03.2014 r. do Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności z dnia 14.03.2014 r.” między (...) S.A., reprezentowaną przez (...) Sp. z o.o., reprezentowaną przez J. D. i A. W., jako cedentem, a (...) Windykacja Sp. z o.o. S.K.A. (powódką) reprezentowaną przez K. N. – prezesa zarządu komplementariusza, jako cesjonariuszem, w żadnym miejscu nie wskazuje na wierzytelność wobec pozwanego, a nadto – co trafnie wskazał Sąd Rejonowy – przedłożone pełnomocnictwo dla (...) Sp. z o.o. zostało podpisane przez osoby, co do których nie wykazano, że w okresie jego podpisywania były umocowane do składania oświadczeń woli w imieniu pierwotnego wierzyciela (...) S.A. Przedłożone przez powódkę wydruki informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców KRS pozwalają natomiast na ustalenie prawidłowej reprezentacji jedynie po stronie cesjonariusza.

Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem powódki, że przedłożony przez nią niepodpisany przez kogokolwiek wydruk komputerowy zawierający zestawienie wierzytelności wobec pozwanego dowodzi tego, że powódka weszła w miejsce wierzyciela na podstawie umowy przelewu. Wydruk ten – abstrahując od tego czy może być dowodem w rozumieniu art. 309 k.p.c., zgodnie z którym sposób przeprowadzenia dowodu innymi środkami dowodowymi niż wymienione w artykułach poprzedzających określi sąd zgodnie z ich charakterem, stosując odpowiednio przepisy o dowodach - nie został oznaczony żadną cechą, która pozwalałaby na jego powiązanie z ewentualnie zawartą przez powódkę i (...) S.A. umową przelewu wierzytelności. Nie zawiera on żadnej wzmianki, która wskazywałaby na jego przynależność do umowy jako jej elementu. Także powoływane przez powódkę Porozumienie nie wymienia tego wydruku jako załącznika.

Należało mieć przy tym na uwadze, że w świetle art. 232 k.p.c. strona winna przedstawić w procesie takie dowody, które są jej dostępne, nie sposób zaś zaprzeczyć, że powódka, jako strona umowy, na którą się powołała, posiadała możliwość nie tylko przedstawienia całości dokumentu umowy, z wszystkimi załącznikami i dowodami wskazującymi

na zachowanie warunków jej ważności (np. dotyczącymi reprezentacji stron umowy) ale też umów czy innych dokumentów, z których wynikała legitymacja poprzednika prawnego powódki.

Powódka nie ma racji sugerując, że zwalniało ją z tego obowiązku ogólnikowe stanowisko pozwanego. Zarzut naruszenia art. 210 § 2 k.p.c. jest o tyle bezzasadny, że przepis ten odnosi się wyłącznie do stron procesu, a nie do sądu. Niezależnie od tego pozwany przedstawił szerokie stanowisko zwłaszcza w kwestii legitymacji czynnej powódki, choćby w piśmie przygotowawczym z dnia 23 czerwca 2016 roku, co powinno było dać asumpt powódce do przedstawienia dowodów pozwalających na przyjęcie istnienia tej legitymacji.

Z uwagi na niewykazanie przez powódkę legitymacji czynnej w niniejszej sprawie – a zatem, że wskutek umowy przelewu wierzytelności stała się ona wierzycielem pozwanego z tytułu wierzytelności dochodzonej pozwem – zbędne jest szczegółowe odniesienie się do podniesionego w apelacji zarzutu powódki, jakoby Sąd I instancji nieprawidłowo ustalił, że nie wykazała ona istnienia oraz wysokości wierzytelności dochodzonej pozwem. Ubocznie zatem należy wskazać, że Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że dochodzone roszczenie nie zostało wykazane co do pierwotnej podstawy i co do wysokości, a zarzuty apelacyjne kwestionujące to ustalenie nie wskazały sposobu wyliczenia dochodzonej kwoty ani jej podstaw, a ograniczyły się do ogólnikowego stwierdzenia, że „z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika sposób naliczenia kwoty tytułem wystawionej noty obciążeniowej, a także jej wysokość”.

Przedłożony przez powódkę na etapie wniesienia apelacji dowód w postaci „rozwiązania umowy” z pozwanym przez (...) Sp. z o.o. był spóźniony w rozumieniu art. 381 k.p.c., albowiem powódka nie wykazała, ani nawet nie twierdziła, że dokument ten wcześniej nie istniał (czy też występowały inne przeszkody w jego przedłożeniu), a jedynie, że dokumentem tym nie dysponowała, co świadczy o niewystarczającej staranności w gromadzeniu dowodów uzasadniających składany pozew, a nie o niemożliwości przedstawienia dowodu.

W związku z powyższym, na podstawie art. 385 k.p.c., orzeczono jak w punkcie I oddalając apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie II na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy. Pozwany wygrał postępowanie przed Sądem II instancji w całości, w związku z czym za poniesione przez niego koszty niezbędne dla celowej obrony należało uznać w całości koszt wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika stosownie do art. 98 § 3 k.p.c., zgodnie z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu sprzed zmiany, która weszła w życie w dniu 27 października 2016 roku.

(...)A. L. M.